

Zaskarżona decyzja oraz formularz z nią przesłany naruszają zdaniem skarżącej wymogi ogólnej precyzyjnego określenia żądanych informacji, ponieważ dokumenty te w wielu fragmentach są niejasne, niedookreślone i ze sobą sprzeczne, a także nie zawierają jakichkolwiek jasnych wskazań postępowania pod adresem skarżącej. Skarżąca nie może ustalić w sposób niepozostawiający wątpliwości, czego się od niej wymaga, aby oddalić ryzyko zastosowania wobec niej sankcji. Komisja nie odpowiedziała, lub odpowiedziała w sposób niewystarczający, na liczne prośby skarżącej o uściślenie.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa skarżącej do obrony

Zaskarżona decyzja miałyby naruszać prawo skarżącej do obrony, gwarantowane w art. 6 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) i w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ wymaga od skarżącej aktywnego uczestnictwa w ocenie i analizie informacji handlowych, które stanowią w rzeczywistości zadania należące do obowiązków Komisji w ramach rozkładu ciężaru dowodu.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2011 r. — Leopardi Dittajuti przeciwko OHIM — Llopart Vilarós (CONTE LEOPARDI DITTAJUTI)

(Sprawa T-303/11)

(2011/C 238/50)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Piervittorio Francesco Leopardi Dittajuti (Numana, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. De Simone, D. Demarinis, i G. Orsoni)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Pedro Llopart Vilarós (Sant Sadurní D'Anoia, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie R 1437/2010-2 i w konsekwencji zażądanie od Urzędu podjęcia właściwych kroków w celu wykonania wydanego wyroku, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi we wszystkich instancjach tego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „CONTE LEOPARDI DITTAJUTI” dla towarów i usług z klas 33, 35, 40 i 43 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6428338

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Pedro Llopart Vilarós

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny znak towarowy „Leopardi” zarejestrowany w Hiszpanii pod nr 2073540 dla towarów z klasy 33

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do części spornych towarów i usług

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania jako niedopuszczalnego

Podniesione zarzuty: błędna wykładnia art. 60 rozporządzenia Rady nr 207/2009, zasady 49 ust. 1 i zasady 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95, mających zastosowanie do postępowania odwoławczego zgodnie z zasadą 50 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95, ze względu na to, że Izba Odwoławcza (i) nieprawidłowo postanowiła, bez względu na łączny wniosek stron w tym względzie, nie zawiesić postępowania i nie przedłużyć terminu (ii) nieprawidłowo wzięła pod uwagę łączny wniosek stron, jedynie po upływie terminu na przedłożenie pisma przedstawiającego podstawy odwołania, uniemożliwiając tym samym przedłożenie przez stronę zainteresowaną tego pisma w odpowiednim czasie przed upływem terminu; oraz (iii) naruszenie wymogów proceduralnych przez Izbę Odwoławczą, ponieważ nie wzięła pod uwagę podstaw odwołania, mimo, iż właściwe pisma zostały przedstawione po upływie terminu, co stanowi naruszenie generalnej zasady ekonomii procesowej i zachowania ważności dokumentów zawartych w aktach sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2011 r. — Schwenk Zement przeciwko Komisji

(Sprawa T-306/11)

(2011/C 238/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schwenk Zement KG (Ulm, Niemcy) (przedstawiciel: M. Raible, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2011) 2367 wersja ostateczna z dnia 30 marca 2011 r. (sprawa COMP/39520 — Zement i produkty pokrewne)
- obciążenie Komisji kosztami strony skarżącej, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący nieproporcjonalnego charakteru formy rozstrzygnięcia

Zaskarżona decyzja stanowi naruszenie zasady proporcjonalności, ponieważ decyzja stanowi pierwszy środek w ramach prowadzonego przeciwko skarżącej dochodzenia, a skarżąca była gotowa do udzielenia informacji.

— Rozporządzenie Rady (¹) (WE) nr 1/2003 wprawdzie nie przewiduje hierarchii między zwykłym żądaniem informacji a decyzją w sprawie wezwania do udzielenia informacji. Nie zmienia to jednak faktu, że przy wyborze środka w wyjaśniającego należy brać pod uwagę zasadę proporcjonalności.

— Żądanie informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 stanowi względem decyzji w sprawie wezwania do udzielenia informacji na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 środek łagodniejszy i równie skuteczny w przypadku przedsiębiorstwa gotowego do udzielenia informacji.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003

Zaskarżona decyzja nie odpowiada wymogom co do wskazania podstawy prawnej zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003.

— Komisja nie powołuje żadnego konkretnego zarzutu popełnienia czynu, a informacje wymagane w drodze żądania informacji dalece nie pozostają w związku z rzekomym zarzutem popełnienia czynu.

— Żądanie informacji nie jest zatem konieczne dla dochodzenia Komisji. Wykazanie naruszenia prawa kartelowego nie może być przeprowadzone w oparciu o zażądane informacje.

3) Zarzut trzeci dotyczący wyznaczenia terminu w sposób nieproporcjonalny.

Termin dwóch tygodni na złożenie odpowiedzi na pytanie 11 był dla skarżącej niewystarczający.

— Komisja bez podania przyczyny skróciła w zaskarżonej decyzji w porównaniu z projektem decyzji termin do złożenia odpowiedzi na pytanie 11 z dwóch miesięcy do dwóch tygodni.

— Odpowiedź z zachowaniem terminu wyznaczonego na dwa tygodnie była dla skarżącej niemożliwa. Przedłużenie terminu zostało jednak kategorycznie odrzucone przez Komisję.

— Dłuższy termin był absolutnie konieczny ze względu na zakres żądanych informacji, trudności w ich zebraniu, jak również indywidualną sytuację skarżącej.

4) Zarzut czwarty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji

Zaskarżona decyzja jest nienależycie uzasadniona.

— Z zaskarżonej decyzji nie wynika sformułowany przeciwko skarżącej zarzut popełnienia czynu. Nie wynika z niej również, w jakim związku pozostają żądane informacje z rzekomym zarzutem popełnienia czynu.

— Brak jest również, ogólnie rzecz biorąc, dostatecznego uzasadnienia wyznaczenia terminu, jak również skrócenia z dwóch miesięcy w projekcie decyzji do dwóch tygodni, terminu przewidzianego na odpowiedź na pytanie 11.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do obrony skarżącej

W związku ze stworzoną przez Komisję presją czasu naruszono prawo do obrony skarżącej, w szczególności jej ochronę w związku z możliwym przyznaniem się do popełnienia naruszenia.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu. (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 13 czerwca 2011 r. — Eurallumina przeciwko Komisji

(Sprawa T-308/11)

(2011/C 238/52)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eurallumina SpA (Portoscuso, Włochy) (przedstawiciele: V. Leone, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

Tytułem żądania głównego:

— o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości w odniesieniu do Eurallumina.

Tytułem żądania ewentualnego:

— o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji w odniesieniu do środka przyjętego na podstawie dekretu z 2004 r. i w konsekwencji art. 3 zaskarżonej decyzji dotyczącego nakazu odzyskania pomocy od Eurallumina.

Tytułem dalszego żądania ewentualnego:

— o stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji w części dotyczącej nakazu odzyskania pomocy od Eurallumina.

W każdym razie

— o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji która: